

Пиер дьо Ронсар (на [френски](#) *Pierre de Ronsard*) е [френски поет](#) и член на [Плеядата](#), наричан от своите съвременници *принцът на поетите*

Според някои сведения семейството му се преселва от [България](#) във Франция през първата половина на

[14 век](#)

. Пиер дьо Ронсар е оставил знак, че дедите му са дошли от земите, където Дунав се доближава до Хемус. Оттам извират Тимок и легендата, че Ронсар е българин. Той създава през XVI в. няколко елегии за далечната си прародина, разположена там, където „Дунав е най-близко до Балкана и до Родопите, родината и на древния Орфей“. Бодуен дьо Ронсар (или дьо Росар) основава френския клон на фамилията и печели известност в началните етапи на

[Стогодишната война](#)

. Бащата на поета се нарича Лоис, а майка му, Жан дьо Шодрие, е от семейство, не само благородно, но и с добри връзки. Пиер е най-малкият син. Баща му е *maître d'hôtel du roi*

на

[Франсоа I](#)

Бъдещият принц на поетите се учи у дома в продължение на няколко години, а на деветгодишна възраст е изпратен в Наварския колеж в [Париж](#). Твърди се, че суровия живот в средновековното училище не му допада. Скоро той е назначен за

[паж](#)

, първо на най-големия син на краля, Франсоа, а след това на неговия брат,

[херцогът на Орлеан](#)

. Когато

[Мадлен Френска](#)

е омъжена за шотландския крал

[Джеймс V](#)

, Ронсар е преместен на негова служба и прекарва три години във

[Великобритания](#)

. Краят на този период той изглежда прекарва в

[Англия](#)

, въпреки че, строго казано, той няма работа там. След завлъщането си във Франция през

[1540](#)

той отново е взет на служба при херцога на Орлеан.

На тази служба той има нови възможности да пътува, изпратен е във [Фландрия](#) и отново в

[Шотландия](#)

. След известно време той получава по-важно назначение като секретар на

[Лазар дьо Баиф](#)

. Дьо Баиф е баща на

[Антоан дьо Баиф](#)

, бъдещ колега на Ронсар в Плеядата и негов спътник при това пътуване. След това той е включен в свитата на кардинал дю Беле-Ланже. От този период датира неговият митичен спор с

[Франсоа Рабле](#)

.

Обещаващата дипломатическа кариера на Ронсар е прекъсната от пристъп на глухота, която никой лекар не успява да излекува, и той решава да се посвети на науката. За тази цел той избира колежа Кокре, чийто директор е [Жан Дора](#), който по-късно става известен като „тъмната звезда“ на Плеядата, заради своето мълчание на френски.

Двамата вече се познават, тъй като Дора е бил учител в дома на семейство дьо Баиф.

Антоан дьо Баиф, ученик на Дора, се присъединява към Ронсар, последван от

[Реми Бело](#)

.

[Жоашен дю Беле](#)

, вторият сред седемте, идва малко по-късно. В колежа учи още

[Мюретюс](#)

, известен учен, оказал чрез

[латинските](#)

си пиеси силно влияние при създаването на френската трагедия.

Обучението на Ронсар отнема седем години. Първият манифест на новото литературно движение, което прилага към простонародния език принципите на критичност и ерудиция, почерпени от класиците, идва не от Ронсар, а от дю Беле. Неговата *Защита и демонстрация на френския език*

(

Defense et illustration de la langue française

) се появява през

[1549](#)

и това може да се счита за поява на Плеядата (или Бригадата, както се нарича в началото). Тя се състои, както показва името, от седем писатели, чиито имена понякога се изброяват в различен ред, макар че според класическия канон са Ронсар, дю Беле, Баиф, Реми Бело,

[Понтюс дьо Тиар](#)

,
[Етиен Жодел](#)

и Дора. Малко след това идват и работите на самия Ронсар. Няколко малки стихотворения, един

[епиталамий](#)

за

[Антоан дьо Бурбон](#)

и

[Жана Наварска](#)

(

[1550](#)

),

Химн за Франция

(

Hymne de la France

; 1549),

Ода за мира

(

Ode a la Paix

) предшестват публикуването през 1550 на четирите първи книги на

Оди

от Пиер дьо Ронсар.

През [1552](#) следва публикуването на *Amours de Cassandre* и на петата книга на *Оди*. Тези книги предизвикват ожесточени литературни спорове.

[Маро](#)

е мъртъв, но оставя многобройни последователи, които виждат в по-стриктната литературна критика на Плеядата, в явното ѝ презрение към простонародните и средновековни форми, в настойчивия ѝ съвет френската поезия да „следва древните“, обида към автора на

Adolescence Clementine

и неговите ученици.

Популярността на Ронсар още приживе е огромна и успехът му остава неизменен. Той публикува своите *Химни*, посветени на [Маргарита Савойска](#), през [1555](#), заключението на *Amours*,

адресирано към друга героиня, през

[1556](#)

, и накрая, през

[1560](#)

,

Пълни съчинения

(
Œuvres complètes

) по покана на
[Мария Стюарт](#)

, съпруга на
[Франсоа II](#)

, както и
Elegies, mascarades et bergeries

през
[1565](#)

. През същата година издава и
Abrege de l'art poetique francais

Честите смени на монарха не се отразяват върху Ронсар. [Шарл IX](#) , който скоро наследява брат си, е още по-благоразположен към него. Той му отделя стаи в двореца, дарява му различни абатства и приорати и го разглежда като свой учител в поезията. Това покровителство има и своята неприятна страна. То предизвиква силна ненавист към Ронсар от страна на

[хугенотите](#)

, които пишат непрекъснати

[пасквили](#)

срещу него, като го представят като

[либертин](#)

и

[атеист](#)

и показват последователя му дю Бартас като негов съперник.

Pierre de RONSARD (1524-1585)□

Mignonne, allons voir si la rose
A Cassandre

Mignonne, allons voir si la rose
Qui ce matin avoit desclose
Sa robe de pourpre au Soleil,
A point perdu ceste vespré e
Les plis de sa robe pourpré e,
Et son teint au vostre pareil.

Las ! voyez comme en peu d'espace,
Mignonne, elle a dessus la place
Las ! las ses beautez laissé cheoir !
Ô vraiment marastre Nature,
Puis qu'une telle fleur ne dure
Que du matin jusques au soir !

Donc, si vous me croyez, mignonne,
Tandis que vostre â ge fleuronne
En sa plus verte nouveauté ,
Cueillez, cueillez vostre jeunesse :
Comme à ceste fleur la vieillesse
Fera ternir vostre beauté .

.
това великолепно стихотворение на Пиер дьо Ронсар.
е нещо като Пенчо Славейковото "Докле е младост, ах докле е младост"

Защо орачо обеднял,

трепериш днес пред този крал,
когото много скоро чака
смъртта, тъй както и бедняка?
Не знаеш ли, че на света
една е адската врата -
за всекиго е тя проклета;
че кралят, щом достигне Лета,
е за Харон, лодкаря стар,
еднакъв с простия дървар?
Не си различен от героя!
И най-прославения в боя
ще стигне като тебе там -
без ризница и шлем голям,
с какъвто влиза в боевете;
макар с оръжия в ръцете,
ще мре еднакво всеки друг,
тъй както ти със твоя плуг.
И Радамант - съдник страшен,
не би се чувствувал уплашен
пред рицар, с меч въоръжен...
През трепетния сетен ден
с еднаква строгост той ще гледа
и дрипи на селячка бледа,

и мантия на някой крал,
в разкош тържествено умрял...